

περιβαλλομένη υπό δικχίας ἐμπιστοσύνης καὶ ἐκτιμήσεως ἐκ μέ-
ρους τῆς κοινωνίας.

Τοιαύτη ἐν σκιαγραφίᾳ ἢ δεσποινίς διδάκτωρ Ἀνθὴ Βασιλειά-
δου, τιμῶσα τὸ φύλον εἰς ὃ ἀνήκει, καὶ τὴν θεῖαν ἐπιστήμην,
εἰς ἣν ἐκλήθη σεμνῇ καὶ ἀφωσιωμένη ἰέρεια.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

ΤΟ ΣΠΙΡΤΟ

Α΄.

ΞΥΠΝΗΣΕ τὸ παιδάκι κάποιο βράδυ
κ' εὐρέθη μοναχὸ του ὀλόγουρά του
τρομακτικὸ καὶ ἀπαίσιο τὸ σκοτάδι
γεμίξει μετ' ἀγωνία τὴν καρδιά του.

Ἄξαφνα πῆρ' ἓνα σπέρτο ἀπὸ τὸ πλάι,
τ' ἀνάθει καὶ στὴ λάμψη του τὴν πρώτη
τὸ παιδάκι χαρούμενο γελάει...

Θαρρεῖ γιὰ πάντα πῶς διαλύθηκαν τὰ σκότη!

Προβαίνει ἡ λάμψη ὡς τὸ μικρὸ τὸ χέρι·
τὸ καίει, σβύννει, καὶ αὐτὸ μιλιὰ δὲ λέει·
στὸ σκότος τώρα πλειότερο ὑποφέρει,
πανεῖ τὸ δόλιο, μένει βουδὸ καὶ κλαίει.

Β΄.

Εξύπνησ' ἡ φυχή μου κάποιο βράδυ
κ' εὐρέθη μοναχὴ της· τρομαγμένη
ζητεῖ ποῖο φῶς θὰ διώξῃ τὸ σκοτάδι·
καὶ θὰ φωτίσῃ τὴν καρδιά τὴν πικραμένη.

Ἐξαφνα περνάει στὸ πλάι μου ἡ παρθένα·
γλυκὰ κυττάζει καὶ στὴν ματιὰ τὴν πρώτη
τὰ δυὸ της μάτια σὰν ἄστρα μαγεμένα
τῆς μαύρης νύχτας μου σκόρπισαν τὰ σκότη.

Ἄλλοίμονο! σὴν πόνεσ' ἡ καρδιά μου,
γύρισ' ἄλλοῦ τὴ μαύρη τὴ ματιὰ της.
Ἄβη τὸ φῶς· ποῦ ἔχυθη ὀλόγουρά μου
καὶ μένει ὁ πόνος π' ἄφησ' ἡ φωτιά της.

Γ Ν. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ